

Volendamsche jeugd.

Foto welwillend afgeestaan door de N. R. C.

Volendam lag aan de Zuiderzee. Thans ligt het aan het IJsselmeer, of aan het meer Flevo.

Toen de Batavieren, Kaninefaten en al die andere stammen, waarvan je in je Vaderlandsche Geschiedenis boek leert, hier woonden en de Romeinen kwamen, lag het meer Flevo midden in onze lage landen. Het water was er altijd zeer onstuimig en de omringende landen werden altijddoor bedreigd door overstroming.

Toen al, en in de eeuwen, die kwamen, legden de bewoners kaden en dijken langs het water, om het tegen te houden. Maar door allerlei gekibbel en twist met elkander werd er soms tientallen van jaren niet genoeg zorg aan de dijken en kaden besteed, zoodat het gevaar voor de vruchtbare landerijen steeds grooter werd. En in 839 — daar had je het! Een geweldige watervloed — oude kronieken, met de hand geschreven geschiedenisboeken, verhalen van tweeduizend huizen, die toen weggespoeld zijn. En steeds breidde het meer Flevo zich uit, ten koste van het omringende land. In 1170 lag Utrecht gedurende een korte poos aan zee en ving men er zeevisch!

Heden is door de ontzaglijke arbeid, die ingenieurs en werklieden hebben verricht al heel wat vruchtbaar land teruggewonnen. Een onzer grootste couranten, de Nieuwe Rotterdammer, zal nooit anders spreken dan van het meer Flevo. Nu ligt Volendam dus aan het meer Flevo. En er zal zeker langzamerhand heel veel veranderen in het mooie oude stadje. De bewoners zijn er nog wel in hoofdzaak visschers, maar hun zonen zullen dat beroep zoo licht niet meer kiezen — Op het meer Flevo is lang zooveel niet meer te visschen als op de Zuiderzee.

Omdat zooveel veranderen gaat, kan het ook best, dat de kleederdrachten langzaam maar zeker zullen verdwijnen.

't Is zeer goed mogelijk, dat de fotograaf, die deze mooie kiek van Volendamsche meisjes heeft gemaakt, gedacht heeft: „Laat ik de kans nog waarnemen, zoolang alles nog zoo'n beetje bij het oude is.”

Bij het oude is alles hier nog. Het nauwe straatje, de gemoedelijke gewoonte om het waschgoed zoo maar boven de openbare straat te drogen, en de kleeren van de kleine meisjes . . . Als je zoo die kleeding bekijkt, dan kun je toch ook begrijpen, dat vele Volendammers en alle anderen, die nog nationale dracht dragen, meer en meer gaan verlangen naar makkelijker en luchtiger kleeren, nu ze zoo veel meer vreemdelingen dan vroeger om zich heen zien en dan merken, hoe makkelijk, en in den zomer, hoe luchtig die gekleed zijn.

De meisjes op de foto zien er snoezig uit. Maar geloof je niet, dat ze, als ze jullie zoo in den zomer bij hun kade op den wal zien springen, van je zeilboot of je motorboot af, en ze zien je jurkjes of je speelpakjes — dat ze dan weleens even zullen zuchten over haar vier rokken en haar stevig schort, dat vast omgebonden wordt, en dan altijddoor met de muts op? En de jongens in hun zware wollen pakken, met de geweldig zware gebreide trui.

Eén meisje draagt het haar al op zijn steedsch. Wie weet, of die met die prachtige witte muts niet dadelijk om wil ruilen.

Het is een heerlijk stelletje meisjes bij elkaar en gelukkig staat op geen enkel snoetje iets van de zorgen te lezen, die hun ouders vanzelf kwellen — over hoe dat nu toch moet met die altijd minder wordende vischvangst, hoe dat nu toch moet, nu ze niet meer wonen aan de Zuiderzee, maar aan een IJsselmeer?

NANNIE VAN WEHL